

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

СКОРОТЕЧА.

(Courrier.)

Число 51.

Четвртакъ. 24. Децембра 1842

Год. I.

КАКО СРБИИЪ ЗАКОНЪ ЛЮБИ?

одъ

Милоша Радичића.

Es muß ein Morgenstern
Nach dunkler Nacht erscheinen!
Göthe.

Већ е село јрко сунце,
И настао густый мракъ
Тамне луи бледо лице
Покрјо е густъ облакъ.

Свудъ тишина мртва влада,
Нечуе се една тварь;
Заспала е сва природа,
Заспо јркий звезда Царь!

Свудъ тишина мртва влада,
Полноћи е страшный часъ:
У средъ града Бѣограда
Само тужи еданъ гласъ!

У Небойши *) грозной кули
Стенъ Юнакъ сужанъ садъ;
Еръ њгово срце јдно
Мучи, — Мучи горкій јдъ!

Сутра мора погнути,
И остават' белый светъ;
Еръ ње турскій покосити
Мачъ! живота њговь цвѣть.

Не мучи му срце бѣдно
У грудима горкій јдъ,
Што онъ животь свой поносно
Изгубити мора садъ;

Већъ му срце мучи жалость;
Ербо гине њговь Родъ!
Тужна майка башъ подъ старость
Губи на векъ Сына свогъ!

„Съ Богомъ оstay белый свете“
Съ Богомъ мильи Роде мой!
Еръ збогъ вере — Србниъ — свете
Радо губи животь свой!“

„Тебе моя стара Майко“
„Поштоват' ње Србскій Родъ!“
„Тебе моя верна Любо“
„Помоћи ње вишьиъ Богъ!“ —

Заплавила Зора руйна,
Свакъ жалостивъ бјаше тадъ,
Предъ Везира воде сужна
Да му секу Главу садъ.

„Сужный робе! Бога моли!
— Горди Везиръ збори садъ —
Ер' сн многой Турскѣй Були
Причиню горкій јдъ!“

*) Една кула у граду Бѣограду, где су Турци у време ратно Сужие затворали. Овде су не едногъ Србскогъ Юнака кости иструнуле.

„Но опетъ ти милость дамъ,“
 „Ако презрешъ законъ твой,“
 „Мухамеда Светца приимишъ“
 И вась светый законъ мой!“ —

„... Неће Србинъ оставити
 Никадъ вишиѣгъ Бога [свогъ
 Нит' я сужанъ променутя
 Съ Мухамедомъ Христа могъ““

„... О Везиру чуй речъ мою:
 Може л' веранъ бити Робъ?
 Кои презре Светость свою,
 Створителя Бога свогъ?““

„... Ако данасъ онъ остави
 Найсветиѣгъ Спаса свогъ,
 То онъ може лако презрети
 Сутра првогъ светца *) твогъ““

„... Волеми Главу изгубити,
 Нег' презрети Бога могъ
 Србинъ веранъ — я примити
 Мухамеда Светца твогъ;““ — — —

„Право имашь Каурине!
 Право зборишь робе мой!
 Више имашь ты памети
 Нег' Муфтия **) цео рой!“

„Зато теби я поклонямъ
 Сужномъ сада животь твой;
 Само немой мени одсадъ
 Себи Турскій Народъ мой!!“

СЛАВЕНИ НА ЮГУ У VI и VII ВЪКУ

(изъ Цинкайсеа)

одъ

Стаматовића.

Мирно е, као што се види, проишло деветогодишнѣ владанѣ Юстина первогъ. Како се пакъ Царъ Юстинианъ Славена бояти морао, одутъ се] види, што е онъ нѣи юштъ у [первыма свогъ

*) Мухамеда Пророка.

**) Турски Првосвештенныи.

владаня годинама на лѣвои страни рѣке Дунава, у самымъ нѣювымъ стаништама са успѣхомъ уздержати старо се. Найболю войску и войводе онъ е у то време на Дунавъ шляо. Таки перве владаня нѣговогъ године науми една одъ Племена Антскогъ Славенска [войска, преко Дунава преѣи, но съ великомъ штетомъ натрагъ узбѣе се. Ова надъ Славенима учинѣна побѣда само яче огорчи; збогъ чега су они одъ тогъ доба сваке године одважне свочете преко Дунава шляли, но опетъ никако успѣти нису могли, да съдесе стране исте рѣке врућа мѣста нају. Едва после биткевне, у којој е Царева войска сасвимъ пропала была, продру Славени 533 године оне насипе и обколе, кои су ии у нѣювымъ стаништама до тогъ времена уздржавали. Спочетка су само по найсѣвернимъ Царства византийскогъ странама грабили и робили, но доцнѣ све яче и више удараюћи на ове предѣле сваке су године све више и више населѣне веѣ бывше онуда друге народе далъ къ югу отискивали.

Године 540 и 541 управо држе се за оно време, кадъ су Славенски походи све веѣма ширили се, и све више пустошеиїи характеръ добѣяти почели. Многе гомиле Славена съ другима народима савдинѣне не само што су преко Иллириѣ, Мизіѣ и Тракиѣ у накретъ до самы цариградски зидова продирали, него су юштъ и до южне Македоніѣ допирали, гдѣ су Касандру освоили, а затимъ изъ Европе у Азію прешли, у Фессалию упали, преко најопаснѣи гора Етски Фермопила странпутицама обишли, и едва кодъ добро утверѣены на Исѣму обкопа зауставити су се могли. Страшно е оно описиванѣ, кое намъ е Проконій о нѣювомъ пустошеню и свирѣпству оставіо, кое су они надъ бѣдвымъ жителяма починили. Само число несреѣны Блѣна, или юштъ у ранія времена посе-

Лина онуда други народа, коѣ су као роблѣ преко Дунава са собомъ вукли на 140,000 глава износилоѣ.

Да бы се за будућа времена овако-ва за Византійско Царство несрећа предупредила, и противъ Славена да бы се постоянный odporъ поставити могао, у ово по свой прилици време поправи истый Царь троструке обкопс, кои су се одъ запада къ истоку преко цѣлогъ у Европи Византійскогъ Царства протезали. Первыи и најсѣверный обкопъ пружао се одъ Сингидума (Бѣограда) узъ Дунавъ до черногъ мора, у свези стоѣћи са новоутверѣеныма градовима Виминаціомъ, Раціаріомъ и друима; другій главный обкопъ продужавао се крозь Дарданію и Мизию преко Хема (Балкана,) и саюжавао ѣ новоутверѣене градове Улміану, Тавресіумъ Герману и Сардику; и најпослѣ одъ Епира преко Македоніѣ и Тракіѣ простирао се ѣданъ градъ твердыня, коѣ съ новымъ по Фракійскомъ Херсонесу бранилиштама и са утверѣенымъ поморскимъ градовима Редестомъ, Мрабліомъ и Силмвриомъ праву обрану за южнѣ предѣли за престолный градъ сачиняваху. Обромъ тога поземльи се іоштѣ између речены обкопа одвѣтъ многа утверѣена мѣста саграде и најпослѣ сасвимъ южно до саме Грчке подигне се изъ развалина стары градина множина на ново оправлѣны градова и утверѣены бранилишта. Юстиніанополь у Касторійскогъ озера острову, куле Ираклійске, Фессалики градови, затимъ Формониле, Платев, Фива Аѣина, Коринѣ, пакъ најпослѣ Исѣмъ кои ѣ новѣ обкопѣ съ кулама и чуваріама добыю быю.

Но са свыма овыма бранилиштама мало се помоћи могло безъ новаца и безъ людій; а добро знаме, да ѣ у то време и царско благо и людство у царству збогъ непроставы на истоку и на западу ратова умалю се изелабило. Обрмъ тога лѣно себи

представити можемо, одъ какове су по моћи толике твердынѣ и бранилишта быти могла, кадъ се опоменемо, да ѣ за Славенскимъ и Аварскимъ народима, кои су по многимъ источногъ Царства странама половину већъ жителя или поубіяли или у роблѣ поодводили были, уза-стопце куга ишла, коя ѣ за петдесетъ и двѣ године преко цѣлогъ свѣта бѣснела, пакъ у Цариграду двѣ трећине, а по другимъ странама половину людства прождерала. За кугомъ су и друга іоштѣ зла слѣдовала, као што ѣ 551 године онаѣ ужасанъ землѣтресъ бѣю, кои ѣ по Грчкоѣ особито велике опустошав починію и одвѣтъ много людій упропастію. Исто тако и страшанъ онаѣ потопъ у то доба на граници Фессалиѣ и по нѣномъ сусѣдству догодію се, као што су се іоштѣ и, друга зла по другимъ предѣлима сбывала коя су бѣдне жителѣ са свію страна и душевно и тѣлесно сатирала.

РАЗВІСНИЙ КРЧАГЪ.

Повѣсть одъ Х, Чокеа.

Ц В Е Т Е.

(продуженіе)

Али крозь ту четвртъ године имаше Маріета и другогъ посла. Крчагъ задаваше іоѣ много муке и досаде; а обромъ тога сыгурно и іоштѣ нешто.

Четрнайствъ дана дуго нѣ се у Ла Палулини очемъ другомъ говорило, него о крчагу. И свакъ говораше: да ѣ онъ поклонъ Судіѣ, и сватба да ѣ већъ уговорена. Но кадъ Маріета нѣзынимъ другарицама торжественно изяви, да воле некъ іоѣ се тѣло са морскимъ бездномъ вѣнча, нежели са Судіомъ, почну ю дѣ войке само већма држити, говорѣти: Ахъ, ала не се моћи блажено почивати у ладу нѣговогъ носа! То блѣ прва досада.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

За тымъ опетъ имаше мати Манонъ грозно основоположеніе, да в Маріету натеравала, да свако ютро при извору кодъ пешчаре крчагъ промуѣка, па онда са свѣжимъ га цвеѣемъ напуни. Крозь то мысляше она, да ће Маріету на крчагъ и на срдце оногъ, што іой в дао, навикнути. Али ова мрзыше све еднако на даръ и дарователя. Нато в бывала радня на извору за ню права каштига. Вторадосада.

Онда опетъ, кадъ в годъ къ бунару у ютру дошла, налазыла в два путь у седмицы поредъ пешчаре увекъ понешто одъ наилучшегъ цвеѣа, лепо уреѣено, башъ за великолѣпнѣ крчага створено. Окоо држака цвеѣа бѣше увекъ еданъ комадиѣ артїе обвѣнѣ, на којой стояше написано: Любезна Марїета. — Садъ неѣе вальда никога быти, кой бы малу Маріету варао, да Вила и чародѣя на свету има. Слѣдователно дошло в дакле цвеѣе са сладкимъ надписомъ одъ Господина Криволюба. Марїета нехтеде цвеѣе ни помирисати, иъ узрока, што га в жива пара изъ Судїйногъ носа задахнула. Меѣу тымъ узимаше ипакъ цвеѣе, ербо в одъ польскогъ цвеѣа лешше было, артїю пакъ раздере на хиляду комада, и разбацы ю по ономъ месту, гди в цвеѣе лежало. Али ни то нѣ лютило Господина Криволюба, коегъ в любовь у свомъ начину несравнливо веѣа бывала, нег' нѣговъ ность у свомъ начину. Треѣа досада.

Напоследку изнаѣесе крозь разговоръ са Господиномъ Криволюбомъ, да онъ нѣе цвеѣе дао. Тко бы то дакле было? Марїета се наѣе сврху неочевиваногъ одкрїгїя весма у чуду. Одъ тогъ доба узимаше она истинна цвеѣе са пешчаре радїе, и такоѣеръ га в мирисала, али — тко га меѣаше тамо? Марїета буде, што дѣвойке иначе нису, весма любопитлива. Она погаѣаше часъ овогъ,

часъ оногъ младиѣа изъ Ла Напула. Но то се недаде погодити. Она прислукиваше чакъ до ноѣи: у ютру свагда ванїе устаяше. Но она нити в шта чутити, нити увребати могла. Па опетъ лежаше два путь у седмицы чудно цвеѣе увекъ на пешчари, и читаше на окоо нѣгъ свезаной артїи тихїй уздисай. На ню: Любезна Марїета! — Такво што моравеѣи и найравнодушнѣгъ любопитливимъ чинити. Но любопитливость чини напоследку гореѣу муку. Четврта досада.

Пакость сврхъ пакости.

Отацъ Іеронїмъ препореѣао в быо у неделю опетъ сврху задатка: Чудне су наредбе небесне. Мала Марїета мысляше дакле; то ће вальда небо наредити, да невидливогъ цвеѣодателя еданпуть веѣи изнаѣемъ. Отацъ Іеронїмъ имаше увекъ право.

Едне ноѣи, кадъ в банѣ претопло было, прене се рано, и немогаше више заспати. Зато скочи она радостно съ лежишта, чимъ се првїй руменъ ютра преко морски таласа и преко Лерински острова къ прозору нѣне собице ука за. Она се обуче па изиѣе напољѣ, да се на извору умѣ; шенирѣ понесе такоѣеръ да се еданъ часакъ край мора прошеѣе. Ту знаше она за едно тайно мѣсто, гди се купа.

Да бы къ тайномъ мѣсту дошла, морала в иза куѣе преко пешчаре иѣи а одатле опетъ низъ брдо мимо грмова и мимо палма. Овай путь немогаше Марїета, да мимо проѣе. Ербо подъ наймлаѣомъ и найвиткіомъ едномъ палмомъ спаваше сладко еданъ младїй, виткіи човекъ а поредъ нѣга лежаше руковѣтъ наилучшегъ цвеѣа. Еданъ комадиѣ артїе, на комъ в безъ сумнѣ опетъ еданъ уздисай говорїо. — Како в дакле Марїета могла мимо проѣи?

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Она ту стане, сва одъ страха задрхта. Хтеде опетъ вратити се кући. Но текъ што ѿ за неколико корачая натрагъ пошла, обазре се на спавача опетъ, и наново стане. Нѣгово срце недаде се пакъ изъ дальнине познати. — Садъ дакле или никадъ требало ѿ одну тайну разрѣшити. Лагано корачи къ палми ближе. Но онъ чини се као да се гиба. Врати се дакле опетъ къ колиби. Ал' гибанѣ нѣгово чинило се само изъ планљивогъ воображенія Маріетиногъ. Наново пође дакле она къ палми. Али можебыти да се ѿ онъ само утворио, да спава. Брже побегне у колибу. Но тко ће сбогъ едногъ „можебыти“ одма бегати? Смѣлив пође дакле къ палми.

При таквомъ люлянню и ѣне страшливе и желне душе измеђъ страха и любопитства. при тамо амо трчкараню измеђъ колибе и палме, приближаше се она ипакъ ѿдва за неколико мали корачая къ спавачу, дочимъ заодно и любопитство страхъ надячаваше.

А шта ѿ мене брига? Путь ме води само поредъ нѣга. Спавао онъ или неспавао: та я само мимо идемъ. Тако мисляше Манонкина кћи.

Али она нѣ ишла мимо, него остаде стояюћи; требало бо ѿ томе дарователю цвећа добро у лице да се погледи, за у својон ствари сигурнымъ быти. Кромѣ тога спаваше онъ тако, као да се нѣ већъ крозъ четири седмице изспавао. — Но тко бјаше? — Нитко другин, него Архизлаторъ Колинъ? Дакле онъ ѿ быо тай, кои ѿ изъ старогъ непријательства доброй дѣвойчицы толику досаду съ крчагомъ правіо, и у неповольны посао са Господиномъ Криволюбомъ быо ю довео; онъ ѿ заръ быо тай, кои ѿ тамо ишао, съ цвећемъ, да ю дражіо, да ю съ любопитствомъ намучи. И зашто? — Онъ ѿ мрзіо на Маріету. Онъ се у друж

ствама све ѿднако на ѿданъ неопростительный начинъ показываше противъ сиротогъ детета. Онъ ю избегаваше, гди ѿ само могао, а гди нѣ, ту ѿ побожну малу увекъ вређао. Свакој другой дѣви одъ Ла Папула бывао ѿ онъ пріятин, послужни, са свакомъ рѣчитин, нежели съ Маріетомъ. Помните! Нигда ѿ іоштъ нѣ позвао, да игра премда ѿ ѿ она знала.

Ту дакле лежао ѿ онъ изданъ, ухваћенъ. У Маріетиной груди распалисе освѣта. Какву срамоту да му учини? — Найпре одузме му цвеће, одрѣши га, и у праведной ярости презыраюћи га, съ поклономъ спавача поспе. Само артио на коіой опетъ уздисаи: „любезна Маріето“ стояше, задржа и метне брзо у нѣдра. Србо ѿ намѣравала ово доказательство нѣговогъ рукописа за будуће догађаѿ ѿ ставити. Маріета бјаше лукава. Садъ хтеде ићи, али се іоштъ нѣ доста осветила. Она се немогаше никако съ мѣста да крене, докъ годъ Коліна подобно некаштага. Одрѣши дакле са шеншира свилену пантљику одъ любичне боѿ, обмота ю лагано около руке спавача и около дрвета и са три чвора чврсто около палме колина привеже. Кадъ се онъ пробуди, ала ће се чудити! ала ће га любопитство мучити, тко му ѿ тай прѣкошь учиніо! То онъ неће моћи погодити. Съ тымъ болѣ, а и право ѿ.

Но Маріета ѿ спрамъ нѣга вишестилостивна била. Нѣногъ посла, чинисе да се ѿ каяла, кадъ га ѿ свршила. Грудъ іой куцаше сылно. Мислимъ да іои напоследку и ѿдна суза у очи дође, съ коима ѿ сожалително злочинца сматрала. Лагано отиде она къ гранатнымъ грмовма на пешчари на трагъ — често се обзыраюћи; лагано пеняше се она узъ пешчару, често погледаюћи доле къ палми. Тако дакле ѿдва матери Манонъ, коя ю зваше, кући отиде.

WWW.UNILIB
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ЗАКЛЕТВА.

(конецъ)

Садъ се изтргне Робертъ изъ Феликсови обятія, кои га наново на груди своа претиснуо баше; нѣгова грудъ дизаше се у несносимомъ куцаню и силу борбу у нѣму предвозвѣщаваше. Нѣгове очи зверовито тамо и амо гледаху, нѣгова се коса кострешице. Една мысао сва му чувства проби. Брзымъ ходомъ прође онъ неколико пута крозь свою малусобицъ; на последакъ окрене се на Феликса, и овако поче говорити: „Феликсе! ако смемъ вѣровати, да е оно, што е у детињству сбеђано јоштъ и човеку свето, ако смемъ съ пунымъ увѣреніемъ држати, да пріятельство ни е празна сута, то си ты еданъ, кои ми ову сладку вѣру дѣломъ засведочити можешъ.“

Бутећи клекне тронутый пріятель на колено и подигне десну руку за знакъ заклетве; ал' Робертъ претисне га къ своимъ прима и рекне: Не дрѣмемъ одъ смрти, кою самъ заслужио, али одъ руке целата, а не одъ танета другога мои да погинемъ — то е, што жалостный мога живота конацъ ужаснымъ чини. Ты си мужъ, ты си пріятель, кои ми мой последний часъ усладити може. Закуни ми се свемогуимъ Богомъ, де ћешъ сутра при походу съ пушкомъ доћи и мене у онај часъ убити, кадъ ме целату предаду. Нѣгова рука не сме ни ти треба да мою обезсвести. Я познаемъ неизмерну величину могъ зактеваня, видимъ жертву, кою ты треба да мени принесешъ; али я заедно и то осећамъ, да у правомъ пріятельстве ништа ни е немогуће.“

Я ни самъ кадаръ она чувствованія описати, коя су при овымъ речма срдце пріятели обуела была. Ледена му стужа тѣло пробі, онъ на коленикѣцаше, и не могаше говорити; но при свемъ томъ опеть

е нѣгова тежко обтерећена грудъ заклетвомъ потврђено обећанѣ испунила.

У любвепуномъ тѣшевю прође нмъ ноћ и неизвѣстна се зора укаже. У жалостномъ ходу пођу на место губленя Робертъ погледи на небо и постояннымъ духомъ хођаше. На место погубленя дошавши, судъ му се јоштъ еданпутъ прочита, кои онъ равнодушно слушаше. На знакъ управляюћегъ офицера дође целать, да жертву праведности сграби — садъ — пуче, и Робертъ къ земли мртавъ паде.

У томъ истомъ магновению, кадъ се народъ преко догађая чудіо, долети адютантъ издалека јоштъ вычући: „пардонъ!“ Кадъ овај гласъ до Феликсовы ушию продре, падне на свогъ душу и пуштаюћегъ пріятеля и ужаснымъ гласомъ повиचे: „Я самъ нѣговъ убица!“ Садъ му у помоћ сви притеку ал' бадава; мозакъ му се на вѣки поремети.

Наука. Несрећный овај догађая учи, да при свакомъ дѣлу дуже промышлявамо; врѣ иначе често се каемо.

ВѢРА ТВОЯ СПАСЕТЬ ТЯ.

У едномъ Граду не далеко одъ конака едногъ капетана скупила се едина гомила людій и почеше се на еданпутъ смејти и викати. Капетанъ запита едногъ Солдата изъ нѣгове компание конту стояше и здраво се смејше, шта се е ту стало? Ништа важногъ Господин' Капетанъ, нѣколико нѣи инатише се за вѣру, и мало се почунаше: Шта е ту тако смешно, да се ты смејти морашъ? Видите Госп. Капетанъ, и свето писмо вели: ВѢра твоя спасетъ тя; нека сва кій веруе шта кои оће, я такођеръ имамъ мою веру. — Кажи ми дакле шта веруешъ ты? — Шта мой чизмаръ веруе, то исто и я веруемъ —

Шта твой чизмаръ? Я те неразумемъ. Видите Госп. Капетанъ, я самъ

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

момъ чизмару веѣ въше одъ две годи-
не еданъ талиръ и осамъ грошиѣа ду-
жанъ. Тай добрый човекъ крепко и све-
то веруѣ, да му я за живота мога ни
грошиѣа платиги неѣу; а и я то исто
веруѣмъ. —

Капетанъ се не могао на овай од-
говоръ одъ смѣя уздржати, и такому се
допадне, да в одма кесу извукао, и сол-
дату два талира с' овимъ речма покло-
нѣо: На узми ты еданъ орятинѣ, пак'
плати твоѣмъ чизмару, а што претече,
задржи за себе.

Захваляемъ понизио! рекне сол-
дату с' лукавымъ осмѣиванѣмъ — за-
хваляемъ Госп. Капетанъ — али мой
чизмаръ опеть зато ни прѣпига добити
неѣе. — Шта? дрекне на нѣга разярѣнъ
капетанъ, ты угурсузь еданъ, ты не-
ѣеши твой дугъ да платиши? Али мо-
лимъ покорно Госп. Капетанъ, вы то за-
ктевати неѣете, да два добра Христѣанина,
мой чизмаръ и я, за два талира вѣру
нашу изменнио?

Сам. М.

В Ъ С Т И.

Нѣгово ц. кр. апостол. Величество благо-
волило е посредствомъ кабинетскогъ писма одъ 3.
Дек. т. г. вице-президенту, Францу Графу одъ
Надаждъ, титулу Експедициѣ милостивѣше
даривати.

Нѣгово ц. кр. апостол. Величество благо-
волило е кр. Хонорер-вишкала. Карла одъ
Бене, дѣйствителнымъ кр. Фишкаломъ преми-
лостиво наименовати.

Нѣгово ц. кр. апостол. Величество благово-
лило е Контролора при пештанскомъ главномъ
драйсгштаму (тридесетници?) Нгялта одъ
Хосу за првогъ контролора, а тамошнѣгъ Кон-
тролора Гована Вагнера за другогъ контро-
лора премилостиво наименовати.

Д О П И С И.

Изъ П*. У Н. Новинама читасмо: да е Князь
влашкѣй Ђика у Пешти быо, и да никомъ не подво-
ренъ учивѣо, тако исто и нѣму да нико не дола-

зио. — Я се не могу довольно начудити, да у на-
шимъ Н. Новинама тако што може стояти, на юштъ
оно, што е у [самой Пешти, гдѣ се Г. Новинарь
персовомъ налази. Како садъ у смотренѣо страны
вѣстѣи да нѣмъ вѣруемо? Та! я! самъ собственымъ
очима видѣо, кадъ в Графъ Сеченьи Килзу Ђики
дошо и на ручакъ га позвао; то е было првѣй
данъ. Другѣй е данъ Князь на посѣщенѣе Нѣговогъ
Высочеству Палатниу отишо (да е лепо при-
млѣнъ быо, извѣстѣо самъ се одъ нѣговогъ Се-
кретара), и одунудъ кадъ се вратио, самъ му
е Графъ Сеченьи по другѣй путъ на батару дошо,
и съ нѣмъ на ручакъ отишо. Другѣй путъ дакле
да се не бы у Н. Новинама истиннѣа извѣстѣи
свѣту давала, то Г. Новинарь нека се изволи
напре точно о ствари известити, на онда као
истиннѣо почитаемомъ публикуму саобшавати, а
не као оно у числу 95 Н. Новина: да е мостъ по-
меѣу Пеште и Будина скинутъ, гдѣ е текъ 23
Дек. скинутъ.

Димитрѣвиѣ.

Изъ С.* (Писмо Издавателю П. Б. Ско-
ротече!) Осимъ оны пренумеранта на Скоротечу,
кое сам у прѣшнѣмъ писму послао, изволите и
слѣдующе примити. —
Потрудиѣу се, да вам юшт колико могуѣе бу-
де совокупим. Само то васъ едно молимъ, да сва
она гатаня, коя се у Н. Новинама и С. Н. Листу
протѣвъ васъ и вашегъ Листа налазе, 'равнодуш-
но не сносите; ербо люди све што чую обычно за
готовъ новаць примаю. Зато молимъ васъ, да не
прѣфутите оне чкалѣве и чичке, кое Н. Н. веле,
даваше Листъ публикуму подноси? —

Я мислим, да бы нуждно было познати о-
ногъ изъ Бачке вѣстника; и публично га упитати,
какови су то чкалѣви и чичци, кое Скоротеча
публикуму подноси? Ако свое име пред публиком
открѣе, знаѣе му се одговорити; у противнои слу-
чаю остѣе пред целым светом клеветникъ, кои
уваженѣе Скоротече пред Светомъ умалява. —
То е света истина, да Скоротеча юшт досад ни-
каковой тужби повода не дао ни е какво пзоб-
личенѣе одъ высочайшегъ Места, примѣо. — Како годъ
што е Vilag Hirlara зауздао, тако е и Скоротеча-
народны Новина Издавателя у корлат сатерао.
— Да е Издаватель Народны Новина првѣй родо-
любац, и да му обѣда народни ствар онако на
сердцу лежи, као што онъ пред Светом, описуѣе, за-
иста стидѣо бы се оу вѣсть у свѣс Новине ставити

коя се общим србском дѣлу на убатак клонн. — Немойте се дакле нимало на она несмислена ед-ногъ без инена клеветника израженія смущавати, ер ваше Новине и мужкїи и женскїи пол са увесе-ленїем и задовољством чита — а тай дописатель да се речїи свои вестиди, он занста име свое пред Светом утаю небы. —

Г. П. Д. Б.

ПУТЬ ПО СВѢТУ.

Берлинско друство „за Поправленїе морално покварены дѣвица“ добыло е на даръ одъ свога краля едно пристойно здање у Берлину, гди ће одяко много полезнїе моћи дѣйствовати на характеръ речены лица, будући е досадъ на врло малый просторъ мытинчкого дома стеснѣно. Ово е друство завело се на подобїе Лондонскога Маргарета-Штїфта, кон е скоро пре сто година заве-денъ. — У французской вароши Бордо ондашнѣга Пароха, кадъ е башъ свету службу одправляо, нека жена изъ тамошнѣ околинѣ тако яко съ ножемъ прободѣ, да е у сильной крови огрезнувши на землю стропоштао се; межутимъ равна ни е смртоносна. Злодѣйница е таки у руке судейске пала, гди при-ликомъ испита изрази се, да е то злодѣйство учинила зато, што ю е истый парохъ пре три године у виду вештица обчинїю. Изъ овога изясненїя мы-сли се, да иста женска ни е свагда при себи, зато ће се морати на удобнїе време главный судейскїи испить одложити. —

(Сербїа.) Београдске Србске Новине об-явлюю Стеченіе на професорство тео-ретическе и практическе Геометріе. Съ овымъ званїемъ скопчана е плата одъ 1200 ф. у сребру; свакїи пакъ, кон жели рекурврати, треба да се до среде идућега месеца фебр. привя-

(Напольш.) Одъ 28 Нов. здраво Етна мате-рїю избацуе; садъ су башъ два месеца, одъ како су две парне лађе съ много вни страны одавде у Месину и Катанїю отишле, да ово изредно приво-де позорнїше сматраю. Као што се обычно дога-ђа, Везувъ, кон е већ читаву годнну одвећ ди-

мїо се, прошасте е неделѣ престао; ал' опетъ изъ унїя, кое се горе на кратеру (грлу?) чуе, чини се, да е внутренность брега сва до грла съ кипѣномъ лавомъ напуњна.

ДНЕВНЫЙ КУКОЛЬ.

„Гди те не сею, ту не ничи“

Чиста шпеница, пакъ опетъ се находи у ншой куколя — нити га се може человекъ да опрости! Ал' томе се не треба чудити; еръ то ништа ни е ново, као и то, што се и я никако не могу Г. Учредника (?) Народны Новина да опростимъ. Еръ текъ што се съ едне стране руженѣмъ П. Б. Скоротече на мени искали, таки съ друге стра-не подъ видомъ родолюбїа мой Листъ грди и Издавателя нѣговогъ гледи предъ светомъ да о-црни. — Я све равнодушно сносимъ; едно што самъ пуно увѣренъ, да почитаемый србскїи публи-кумъ, за кога любовь и благо ни самъ посумняо одъ Премилостивогъ нашегъ Монарха овай Листъ запросити, о моїой подражанїа достойной намѣри ни найманѣ не подозрѣва; друго што бы излишно было Г. Учредника П. Н. предъ свѣтомъ црнити; само то едно не могу пропустити, да не напомен-емъ, што Г. Учреднику Народны Новина ни е доста, што свое Новине уређуе, него се и за Учредника П. Б. Скоротече брине! Ово е ве-лико родолюбїе! Приноси роде жертве да се не утиша неугасимъ жаръ родолюбїа! Еръ то се зна; да е Г. Павловић у Карловци на собору бѣо, а међу тымъ е свагда у нѣговымъ Ли-стовима „Издаватель и Учредникъ“ стояло. Я молимъ Г. Павловића, да ми ову тайну открие, а као родолюбацъ, кон жели да благо обще процвета, знамъ, дъ ће ми е посредствомъ свои Но-вина открыти. Еръ то не веруемъ, да јоштъ и н Еглезн, а како л' Србљи знаю, да Г. Павловић може у едно и исто време на два места — у Карловци на Собору и у Пешти да свое Новине уређуе — бити; А кадъ ми Г. Павловић ту тайну открие, онда ћу му н я одговорити, има ли П. Б. Скоротеча Учредника, и како е Г. Учредника П. Н. вѣсть Лођики сходна. (!?)

Издаватель.

Издаватель Димитрій Ювановићъ. (Bastein Gasse Nr. 349)

У ПЕШТИ словима Баймеловымъ.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS